

vil han saa gøre? Vil han gaa samme Vej og paa ny give Ifversen Ordre til at foretage Vielsen? Paa den Maade kan der gaa en Maaned eller to til, saa nægter Ifversen atter at bøje sig for denne Ordre, og vil saa den højtærede Minister paa ny anlægge Sag og stille ham for en Kommission? Hvor tidt skal denne Historie gaa igen? Hvornaar kan Befolkningen i Hellig Kors Sogn komme til sin lovlige Ret? Det forekommer mig altsaa, og jeg beklager det, at den højtærede Kultusministers Svar var grumme lidet fyldestgørende.

Maa jeg til Slutning gøre den Bemærkning til den højtærede Ordfører, som mente, at man maatte jo dog respektere Præsten, naar han handler efter sin Samvittighed: Ja, jeg vil respektere Præsten, naar han handler efter Skriftens klare Ord paa dette og paa en hel Række andre Punkter, hvor Skriftens Ord ere meget klarere end paa dette ene Punkt. Hvis en Statskirkepræst vilde sige: Bjergprædikenen forbyder at vie fraskilte, og derfor gør jeg det ikke, Bjergprædikenen forbyder at udgyde Blod, altsaa gør jeg det ikke, altsaa agiterer og ivrer jeg imod, at der overhovedet slaas ihjel! Hvis en Præst ud fra Bjergprædikenens rene og klare Ord vilde opponere mod Militarisme og Krigsvæsen; hvis han endvidere vilde sige: Skriften siger med klare og rene Ord: Du skal ikke have Guld eller Sølv i dit Bælte, og: Samler Eder ikke Liggendefæ, som Møl og Rust kan fortære — og han saa vilde leve derefter, vilde jeg respektere denne Mand. Hvis han vil gennemføre Kristendommens Idealer, som Tolstoj gør det i Rusland, vilde jeg respektere denne Mand, men jeg respekterer ham ikke, naar han kun gennemfører et enkelt Ord i det ny Testamente — et Ord, hvis bogstavelige og for øvrigt højst tvivlsomme Fortolkning de fleste Teologer i Kirken altid have været imod, — paa et Punkt, hvor det kan lægge forøget Magt i denne Præsts, i denne Statsebedsmands Haand over for den Befolkning, hvis Interesser han er sat til at varetage, medens han glemmer at gennemføre de langt klarere Ord, som maaske vilde give Præsten mindre Indtægt og en vanskeligere Stilling i Samfundet, maaske tvinge ham til at nedlægge sit Embede o. s. v. En saadan Halvhed respekterer jeg ikke. Helt eller intet! saa kan jeg respektere det; men naar en Mand finder et enkelt Ord ud af det ny Testamente, der kan bruges til at chikanere Medborgere med, og saa gør

det, men glemmer de langt alvorligere og klarere Ord, som lægge en Byrde paa Præsten selv og hans Standsfæller, saa kan jeg ikke respektere det. Endnu skal jeg kun sige, at der nylig fra det ærede Medlem for Randers (Rasmusen) og for Resten andre faldt Ord om tvivlsomme Damer, der kunde falde paa at søge kirkelig Vielse. Skulle vi ikke lade saadanne Ord fare. Der kunde vist med større Ret tales om tvivlsomme Mandfolk, men som ingen Præst falder paa at nægte kirkelig Vielse. Hvis Kvinderne enten havde Valgret eller Valgbarhed, og mange af dem sad her i Tinget, kunde de sikkert staa op og tale om tvivlsomme Mandfolk, der havde tilbragt deres Ungdom i Udsvævelser og Udskejelser, men hvem ingen Præst vilde falde paa at nægte kirkelig Vielse. Jeg finder ikke, at der er noget særlig respektabelt eller martyragtigt i, at en Præst taler om, hvor forargeligt det vilde være, om saadanne „tvetydige“ Damer forlangte kirkelig Vielse, naar han dog maaske daglig foretager Vielser af Folk, der ere langt uværdigere og langt daarligere Kristne end denne Kvinde. Kristendommens Stifter taler noget om, at man ikke skal kaste med Sten, og at man ikke skulde dømme, og mente, at denne Kvinde, den bodfærdige Magdalene, var meget bedre, end maaske mange ægteviede Hustruer paa den Tid. Det kunde dog vist være i sin Orden at tænke lidt derpaa.

Endnu skal jeg kun sige, at naar der tales saa meget om det respektable og hæderlige og det udmærkede, at den omtalte Præst nægter at vie Mureren, hvorfor i Alverden hører man da aldrig, at Statskirken Præster nægte at vie en Baron eller en Greve eller en Kapitalist eller en anden Mand af Overklassen? Det har jeg endnu aldrig oplevet. Tværtimod har den danske Statskirke Aarhundreder igennem viet Konger, adelige og alle de fornemme, trods det, at deres Liv i højeste Grad har været stridende mod Kristendommens Grundsætninger, selv imod den danske Statskirke eller Folkekirke, som den jo var bleven den Gang. Den danske Folkekirkes Primas, Sjællands Biskop, viede den fraskilte Konge selv, og da var der ikke Tale om at anvende Bjergprædikenens Ord; da var der ikke Tale om at protestere, da var der ikke en Præst i den danske Folkekirke, der hævdede sin Røst derimod. Og vi have heller aldrig hørt Tale om, at en Grosserer, en Fabrikant, en Greve, en Baron, en Godsejer er kommen til Sogne-